

И познайникътъ продължава да пощи съ очи братата му и мустацитъ му, насърдченъ отъ сполуката на първото си откритие.

Писателътъ едвамъ може да срие досадата си отъ този интересъ на приятеля къмъ неговата личностъ. Ненадѣйно той поблѣднява.

Той вижда, че излазя изъ една къща...

Каншевъ!

Познайникътъ му вѣмà вѣмe да довърши обиска си: Кардашевъ, като стрела мина прѣзъ шосето и се запхти прѣзъ полянката къмъ старитѣ еврейски гробища.

Той почти тичаше. Нагази въ едно мочурливо мѣсто, но благополучно мина, като остави само елиния си калосъ. Отдѣхна си само, когато, затуленъ задъ едва усамотена къщица на поляната, той видѣ, че жълтата изрусѣла шапка отмина съ голѣмия си носъ.

Той продължи напредъ. Поляната скоро се свърши съ едно стрѣмно спускане въ влажната долина на Владайска рѣка. Той се спрѣ на тая висока точка, за да се порадва на хубавия гледъ на зелената долина, на голитѣ пожълтѣли полета отвѣлъ нея, които на вълнения се издигатъ къмъ политѣ на Люлинъ-Планина, а въ хоризонта — нагрездения планински полуостровъ, който опасва отъ западъ софийското поле. Подъ краката му, като на дланъ растиласе се Ючъ-Бунаръ, затѣналъ до колене въ виската си блатиста равнина. съ еднообразието на тувленитѣ си покриви, които на сѣверъ се покатерватъ по хълма на Коневца, сѣкашъ, че искатъ да излѣзатъ на сухичко.

Едно задрѣмало куче, което той сепва съ присѣтствието си, лавнува възъ него и отбѣгва, испращано отъ другия калосъ.

Нищо друго не нарушаваше безлюдieto на това отстранено мѣсто. Запусталостта му се увеличаваше още отъ близостта на еврейскитѣ гробища съ полегатитѣ плочи и дълга меланхолия.